

Hana Repová

MOTÝĽ NETUŠÍ,
AKÉ KRÁSNE MÁ KRÍDLA

ikar

Hana Repová

MOTÝL' NETUŠÍ,
AKÉ KRÁSNE MÁ KRÍDLA

IKAR

Text © 2025 by Hana Repová
Cover design © 2025 by Emil Křížka
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0375-0

Kapitola 1

Na starú korčuľu vyzeráš bohovsky! povedala si Edda a žmurkla na seba v zrkadle. S drzým úškrnom si uhladila odstávajúci pramienok nad ľavým uchom a spokojná s výsledkom odložila ťažkú striebornú kefu, dedičstvo po starej mame. Skontrolovala čas na zlatých hodinkách, dedičstve po mame, a spokojne prikývla. Ženy v jej rodine vždy vedeli oceniť pekné veci a ona tejto tradícii zostávala verná. Na narodeninovú oslavu meškala už pätnásť minút, ale to bolo v poriadku. Hlavne preto, lebo to bola jej vlastná oslava, do ktorej ju tak trochu prinútili. Ak tam teda má prísť, nech je to aspoň vo veľkom štýle. Nebola síce Grace Kellyová, no dnes sa tak rozhodne chcela cítiť. Vzdialila sa od zrkadla niekoľko krokov a zakrútila sa, sledujúc, ako sa jej šaty v štýle boho vlnia a poodhaľujú stehná. Rozhodne mala stehná, ktoré mohla aj v tomto veku ukazovať! Keď si šaty kupovala, nejaká nevkusne oblečená ženská podotkla, že takéto šaty už nie sú vhodné pre ženu po päťdesiatke. Taká kravina! Edda mala dnes sedemdesiat a postavu jej závidela nejedna štyridsiatnička. Tá sliepka v obchode mala minimálne dvadsaťkilovú nadváhu a svoju frustráciu sa

pokúšala vypustiť k Edde, no tá sa len pousmiala a s vyzývavým pohľadom na tú ženskú podala predavačke platobnú kartu. Áno, Edda bola svojská a dobre to vedela. Rovnako ako vedela aj to, že šaty sýtej machovozelenej farby zdobené pávím perím dokonale ladia s jej striebornými vlasmi. A ak nimi zdvihla tlak už niekomu v obchode, boli presne to, čo hľadala. Potrebovala nasierať ľudí okolo seba, aby si dokázala, že ešte žije. Hoci žije v seniorskej rezidencii, ešte nepatrí do starého železa a má energiu päťdesiatničky. Šedivé vlasy si síce nefarbí, ale napriek tomu sa o ne stará, aby sa luxusne nastrieborno leskli, a dala si ich štýlovo asymetricky ostrihať. Áno, ženy so šedivými vlasmi vyzerali mladšie, iba ak sa moderne obliekali a maľovali, no to Edde nikdy nerobilo problém. Bola hrdá a svoje drobné jazvičky alebo vrásky svetu neukazovala. Každé ráno si urobila decentný mejkap. Dokonca aj ak vedela, že v ten deň nikam nepôjde. Robila to pre seba. Pre nikoho iného. Ak dobre vyzerala, dobre sa cítila. Ženy nedobýjali svet v teplákoch a s mastnými vlasmi.

Vložila si pod pazuchu decentnú kabelku a vkĺzla do strieborných lodičiek. V tej chvíli sa pohľadom opäť pristavila na obraze zavesenom napravo od dverí. Hádám už po tisíci raz v nej vyvolal neopísateľný pocit, ktorý sa dal najbližšie zrejme opísať pocitom príjemných zimomriavok. Hovoril k nej, ale rečou, ktorú neovládala. Zatiaľ...

Edda ten obraz vyhrala v akejsi súťaži, do ktorej sa zapojila zrejme automaticky nejakým nákupom, lebo si účasť v nej vôbec nepamätala. A hoci nepoznala ani umelca, ani modelku, výjav na ňom oslovoval čosi hlboko v nej. Brnkla na nejakú skrytú strunu v jej duši a nechával ju slabulinko

vibrovať. Sotva badateľne, no vlny týchto vibrácií prechádzali celým jej vnútrom. Dievča znázornené na obraze malo v tvári čosi zvláštne známe a cudzie zároveň. Edda mala pocit, akoby sa pozerala do tváre niekoho, koho pozná a má rada. V deň, keď jej ho zavesili na stenu, pred ním na zemi presedela niekoľko hodín. Sedela tam a nechávala ho na seba pôsobiť. Dúfala, že k nej nakoniec predsa len prehovorí a prezradí jej svoje tajomné posolstvo. Jej podvedomie akoby ho dokázalo rozlúštiť, iba jej už nie najmladší mozog, ten dôchodcovský podrazák, jej ho odmietal preložiť. A zvláštne bolo ešte niečo... Vedela, že je úplne jedno, koľkokrát sa na ten obraz pozrie, nikdy sa jej nezunuje. Dievča na ňom akoby naplnené radosťou z niečoho, čo maliar neprezradil, utekalo a obzeralo sa na niekoho, kto bežal za ním. Vystieralo k nemu ruku, no obraz sa končil skôr, ako sa ich dlane stihli spojiť.

Edda pri tom obraze občas sentimentálne zastala a hovorila si, že je veľká škoda, že umelec to tak odflákol. Pokojne mohol prezradiť viac.

Mobil v jej kabelke začal vibrovať a prinútil ju odtrhnúť pohľad od maľby a opustiť byt. Kráčala chodbou bytového komplexu, do ktorého sa presťahovala pred viac ako dvomi rokmi, keď sa konečne rozhodla predať dom. Cítila sa v ňom akási osamelá a náklady na ňu už pred rokmi začali prerastať cez hlavu. Kúpila si ho vďaka dedičstvu po mame a starej mame, keď bolo definitívne jasné, že s mužom, do ktorého sa bláznivo zamilovala, nemajú v Nemecku budúcnosť, čo znamenalo, že nikdy nebude mať vlastnú rodinu. Bola totiž presvedčená, že tak ako milovala jeho, dokáže v živote milovať iba raz. Mala ten dom rada, lebo mal atmo-

sféru, akú má dnes už len málo domov. Cítila v ňom pozitívnu energiu, odkedy doň po prvýkrát vošla. Akoby ju bol vtedy objal a povedal *vítaj doma*. Mala ho vskutku rada, potom však prišla tá nehoda. Možno jej ten dom chcel naznačiť, že potrebuje viac života. Ráno, po noci, počas ktorej veľa nenaspala a namiesto spánku pozerala niekoľko dielov kriminálok od Agathy Christie, sa jej zatočila hlava vo chvíli, keď schádzala po schodoch. Veľa z tých dní si nepamätala, no nevyzeralo to s ňou vtedy dobre. Počas niekoľkých týždňov, ktoré v nemocnici musela stráviť, sa rozhodla vnímať to ako druhú šancu. Možno ten dom chcel opäť nejakú mladú rodinu, ktorá ho potrebovala viac ako Edda. Rozhodla sa ho poslúchnuť a začala konať. Ešte v ten týždeň, počas ktorého sa vrátila z nemocnice domov, ho ponúkla na predaj. Domov dôchodcov pre ňu nikdy neprichádzal do úvahy, ale tento prémiový bytový komplex pre seniorov ho ničím nepripomínal. Bol tu len jediný problém. Získať tu byt bolo takmer nemožné. Záujemcov na čakacej listine bolo niekoľkonásobne viac než počet bytov, ktoré boli k dispozícii. Preto sa Edda od srdca zasmiala, keď jej Karin, jej kamarátka, navrhla, aby sa o jeden z nich uchádzala. Edda sa jej rovno spýtala, či si zabudla zobrať nejaké tabletky! No Karin jej s tým toľko píllila uši, až jej urobila po vôli. Iba preto, lebo konečne chcela mať od nej pokoj. A niekde vo vesmíre sa asi zrazili dve planéty alebo niečo podobné, lebo raz v živote mala aj ona šťastie a už o pár mesiacov byt naozaj dostala! Keď sa pri podpisovaní zmluvy tej mladej ženy, ktorá všetko zariaďovala, spýtala, ako je možné, že to naozaj vyšlo, tá sa len usmiala a povedala, že niekedy musí mať človek v živote aj šťastie. Vraj chceli prejaviť dobrú vôľu

a mimoriadne losovali o jeden znenazdajky uvoľnený byt. Starší pán, ktorý ho len nedávno dostal, sa rozhodol prešahovať do tepla k svojej dcére. Tuším to bolo na Floridu a Edda mu to zo srdca priala. Hlavne preto, lebo jeho byt potom v losovaní vyhrala. Edda! Akoby ona bola niekedy v živote niečo vyhrala! A nielen byt, ale niekde pri nakupovaní zariadenia, ktoré ešte potrebovala, aj ten krásny obraz, ktorý bol pre ňu takmer rovnako vzácný.

No zázraky sa očividne dejú...

Mala tu vlastný byt a svoje súkromie, a keď chcela spoločnosť, zišla do wellnessu, kde si zaplávala a poklebetila pri káve s niektorou z mladých čašníčok. Spoločnosť mladších ľudí mala rada. Bola presvedčená, že ju udržiavajú mentálne mladšiu. A rozhovory jej rovesníčok typu „čo berieš, kedy berieš, ako berieš, nevymeniš“ ju naozaj nebavili. Akoby sa po šesťdesiatke všetky stali vyštudovanými magistrami a odborníčkami na liečivá. Kedykoľvek si k nim prisadla, rozhovor sa zvrtol na choroby, lieky, lekárov. Každá presne vedela, aké nežiaduce účinky majú lieky, ktoré užíva tá druhá, lebo ona ich už užívala, no buď jej spôsobovali zápchu, suchú pokožku, alebo dvíhali krvný tlak. To Edda naozaj nepotrebovala. Jej dvíhali tlak práve takéto rozhovory. Samozrejme, aj Edda mala svoje boliestky a zdravotné problémy, ktoré sa vehementne hlásili, ale výhodou tohto bývania bolo, že na prízemí bola ambulancia, kde bol stále lekár aj zdravotná sestra a opatrovateľka. Ak sa naozaj necítila dobre a mala pocit, že sa deje niečo nezvyčajné, mohla na nich kedykoľvek zazvoniť. Ihneď jej boli k dispozícii. No Edda túto službu takmer nevyužívala. Už samotná myšlienka, že v prípade potreby by mohla, ju však dostatočne upokojo-

vala. A ak sa cítila stuhnúť, radšej zazvonila na recepciu a spýtala sa, kedy je najbližšia hodina nordic walkingu, alebo ak ju boleli kríže, koľko ľudí je momentálne v knižnici, kde si mohla posediť s knihou pri kozube, čítať a nahrievať si pritom kríže. No nemala rada, ak jej spoločnosť robilo priveľa ľudí, a keď sa počasie zhoršilo, teplo okamžite priťahlo viac obyvateľov. A tí potom viac debatovali, ako čítali, a sústredenie na knihu bolo fuč.

Teraz nastúpila do výťahu a vystrela sa. Kríže ju boleli aj dnes, ale rozhodla sa to ignorovať. Vedela, že na prízemí ju čaká jej kamarátka Karin, ktorá ju do tejto oslavy vlastne navliekla. Toľko jej s ňou nedala pokoj, až sa Edda nakoniec podvolila. Oslava to vlastne ani nebola. Skôr posedenie pre zopár priateľov. Edda sa nikdy nevydala, nemala deti a už ani rodičov. Vyrastala ako jedináčik, a tak si spoločnosť detí v živote nahradila ako učiteľka v škole.

Dvere výťahu sa na prízemí s cinknutím otvorili a Edda z neho vyplávala ľahkým krokom, s vejúcimi šatami, ktoré trochu nadvihol závan vzduchu cez otvorené dvere oproti výťahu, akoby niekto pripravil tento výstup práve pre ňu. Tvárila sa síce, že to nepostrehla, no obdivné pohľady mužov večne sediacich v kreslách vo vstupnej hale si dnes užívala ešte o čosi viac.

Karin sa k nej náhlila z druhej strany haly.

„Edda! Vyzeráš fantasticky!“ zvolala.

„Ak k tomu ešte doplníš ‚na svoj vek‘, kopnem ňa do členka ihličkami,“ zašomrla, ale zoširoka sa usmiala a bola si istá, že Karin za jej chrbtom prevrátila oči.

„Malo mi byť jasné, že na tvojom humore žiadne nové číslo s nulou nič nezmení,“ dodala táto nahlas.

Karin bola o dva roky mladšia, a tak ju tá sedmička s nulou ešte len čakala.

„Ak chceš hovoriť o nule, predpokladám, že sa budeme zasa baviť o tvojom bývalom mužovi.“

Karin tentoraz prevrátila oči úplne neskrývane, lebo bolo okamžité jasné, že Edda je dnes vo forme.

„Auto so šoférom na nás už čaká,“ rozhodla sa slová priateľky jednoducho ignorovať a zmeniť tému. Len ona vedela, čo Eddu dnes čaká, a bola odhodlaná nedať si v žiadnom prípade pokaziť večer žiadnou jej poznámkou. Hlavne preto, lebo veľmi dobre vedela, že hoci Edda niekedy svojimi slovami ťala do živého, mala ju rada. A Karin si veľmi dobre pamätala, koľkokrát jej Edda už v živote pomohla. Keď odišla zo školy, kde sa jej páčilo, iba preto, aby Karin a jej muž mohli zostať učiť v tej istej škole, keď im v čas núdze požičala väčšiu sumu bez akýchkoľvek záruk a tvrdohlavo odmietala prirátat si za tie dva roky úroky...

„Mám dnes taký zvláštny pocit a nemá nič spoločné s mojimi narodeninami,“ zdôverila sa jej Edda potichu, keď nastupovali do auta, a vytrhla Karin z myšlienok.

Kdesi v Karininom vnútri bublalo radostné očakávanie aj napätie z toho, čo sa dnes večer bude diať. Len ona vedela, že to nebude malé posedenie s priateľmi, ako očakávala oslávenkyňa, ale niečo celkom iné. Niečo, vďaka čomu Edda stratí reč. A to bude zrejme premiéra! A ona, Karin, si to veľmi rada užije z prvého radu v priamom prenose. Do tohto prekvapenia investovala množstvo energie aj času, ktorý bol v jej prípade veru vzácny, no priateľka bola toho hodná.

Vystúpili pred malou reštauráciou, do ktorej pravidelne chodievali odo dňa, keď ju po zmene majiteľov opäť otvo-

rili. Edde neboli veľké zmeny po chuti, a keďže to tu mala rada, vybrala si ju aj na svoje narodeninové posedenie. Malý útulný podnik s mäkkými kreslami, s interiérom v teplých jesenných farbách a s pozorným personálom.

Karin kráčala reštauráciou ako prvá a viedla Eddu k malému salónu. Nieкто musel Eddine narodeniny prezradiť, lebo keď prechádzali reštauráciou, ozval sa pokrik *Všetko najlepšie, Edda* a strhol sa potlesk. Edda nakrátko zaváhala, no potom sa rozhodla užiť si tento moment ako filmová diva, a tak sa usmiala a poslala pár bozkov na všetky strany, nielen Nilsovi, drzému mladému čašníkovi, ktorý ju často obsluhoval. Bol to práve on, kto tú gratuláciu zavolať.

Keď dorazili k salóniku, ktorý táto reštaurácia ponúkala na súkromné oslavy, Karin dramaticky zastala a hodila na Eddu tajomný pohľad. Potom s veľkým rozmachom otvorila dvere a v tej chvíli začala vnútri hrať hudba a ozval sa spev. Nie otrepané *Veľa šťastia, zdravia*, ktoré Edda neznášala. To totiž Karin vedela celkom presne. Namiesto toho sa z reproduktorov ozval Dean Martin a jeho pieseň *Everybody Loves Somebody* o tom, že každý niekoho miluje. Bola to Eddina obľúbená pieseň. Pieseň z inej doby. Z doby, keď dobre oblečený muž mal vyleštené kožené topánky, podkolienky a trojdielny oblek. Nie obtiahnuté legínsy ako dnes!

Edda postrehla blesky fotoaparátov a zoširoka sa usmiala. Spoločnosť nebola veľká, ale všetko to boli ľudia, ktorých mala rada. Bývalí kolegovia z práce, kamaráti a traja terajší susedia. Karin jej do ruky vtisla pohár šampanského a predniesla krátky prípitok a blahoželenie. Edda sa poďakovala a zdvihla pohár, aby si symbolicky pripila s ľuďmi,

ktorí ju dnes večer uprednostnili pred zápasom futbalovej extraligy aj pred Netflixom.

Chvíľu sa všetci okolo nej tlačili, aby jej zablahoželali a vtisli do ruky kytice a dary, ktoré Karin šikovne Edde brala a ukladala na pripravený stôl. Keď Edda „pretrpela“ aj poslednú gratuláciu, lebo túto časť narodeninových osláv naozaj veľmi nemusela, pozvala hostí k nádherne prestretému veľkému stolu. Ako bývalá profesorka matematiky automaticky zrátala miesta pri stole a takmer zvrátila čelo. Našťastie si včas spomenula, že si včera večer dala na vyhľadanie pokožky na čele nejakú čertovsky drahú masku, a tak to čelo rýchlo zasa vyhladila.

„Karin, niekde sa stala chyba. Prestreli pre oveľa viac ľudí, než sme objednali.“

Karin sa otočila a prerátala miesta. „Myslím, že je to akurát,“ odvetila.

„Hneď vidno, že teba som matematiku neučila ja. Musíš predsa vidieť, že tých miest je viac. O desať.“

Edda sledovala, ako Karin znova ráta miesta, a tak len mávla rukou. V duchu sa pýtala samej seba, či jej tú trvalú, ktorú jej kedysi ako mladej učiteľke robila doma s nejakým pofidérnym produktom z drogerie, predsa len nenechala pridlho. Karin bola najmilší a najlepší človek na svete, no milovala chaos. Aspoň sa to Edde zdalo, lebo tu niečo zabudla, tam niečo stratila, netušila, ako uzatvorila predplatné na štyri časopisy o rybolove a pritom v živote nedržala v ruke udicu. To bola jednoducho Karin.

Kapitola 2

Eddina oslava (súčasnosť)

Edda si sadla na miesto, ktoré bolo mimoriadne vyzdobené a signalizovalo, že je to miesto pre oslávenkyňu. Pred ním horela zlatá sviečka. Karin zrejme chcela, aby sfúkla len jednu, lebo sedemdesiat sviečok by isto spustilo hlásič dymu. To je riziko osláv seniorov.

„Zlatíčko,“ zastavila Edda čašníčku, ktorá práve na stôl priniesla dve fľaše minerálky. „Zoberte toto so sebou,“ povedala a opatrne podala čašníčke svietnik s horiacou zlatou sviečkou. „Určite sa vám zíde, až tu bude niekto usporadúvať kar.“

Čašníčku to očividne zaskočilo, no potom opäť našla svoj profesionálny úsmev, vzala sviečku a s tichým „samozrejme, ako si želáte“ ju odniesla preč.

Edda postrehla, že Karin si s jej susedkou Mily čosi spriahanecky šepká. O chvíľu si Karin prisadla k Edde, no keď videla, že tá sa chystá postaviť a povedať pár slov, položila jej dlaň na predlaktie.

„Ešte minútku počkaj,“ dodala s tajomným úsmevom.

Edda na ňu pozrela, akoby nemala všetkých päť pohromade.

„Ešte tu nie sme všetci,“ dodala. Vedela, že Edda vždy musí mať všetko pod kontrolou, i to, že dnes večer to tak nebude, a v jej pokročilom veku jej to robilo až detinskú radosť.

Edda prebehla pohľadom ostatných, ktorí si medzičasom posadali za krásne prestretý stôl. Zišli sa tu všetci. Všetci, ktorým poslala pozvánku. Čo to tá Karin zasa mlela?

„Akože nie sme všetci? Hádám si nepozvala žiadnych mojich exmilencov,“ prehodila sarkasticky.

„Možno aj to,“ odsekla Karin a bolo na nej vidno, ako si Eddinu neistotu užíva.

„No, o tom dosť pochybujem. Väčšina z nich už vonia fialky odspodu.“

Zahryzla si do jazyka, aby nechtiac v rozrušení nepovedala viac, ako chcela. V jej živote bol len jeden muž, na ktorého nikdy nezabudne, ale o tom nemala Karin ani tušenia. A všetci ostatní boli len jeho náhradníci. Väčšinou netrvalo dlho, kým pochopili, že Edda hľadá v láske len poviedku namiesto románu.

Karin pozrela na mobil, ktorý sa jej rozsvietil v ruke, a keď si prečítala správu, jej úsmev sa rozšíril. V tom okamihu sa dvere do salónika otvorili a vošla mladá žena s plochým balíčkom zabaleným v zlatom papieri a previazaným stuhou. Edda okamžite postrehla, že Karin ju pozná. No nevstala, len jej zamávala. Mladá žena však už pohľadom fixovala Eddu.

Edda prižmúrila oči. Bola jej akási povedomá. Nemohla však prísť na to prečo. Prešla popri Karin, len jej položila dlaň na plece a pokračovala k Edde.

„Pani profesorka... Hádám sa na mňa ešte pamätáte...“

Edda pokrčila čelo. Ten hlas...

„Ak nie na mňa, tak možno na ostatných. Bolo nás osem.“

„Rebeka!“ vykrikla Edda a vyskočila zo stoličky s temperamentom, akoby oslavovala dvadsiatu. Toto bol azda najkrajší narodeninový darček. Vždy si hovorila, aké pekné by bolo ešte raz niekoho z nich stretnúť.

„Tak predsa si pamätáte,“ usmiala sa mladá žena cez slzy. „Všetko najlepšie,“ odvetila so širokým úsmevom. Očividne ju to, že ju Edda spoznala, dojalo, lebo si utrela slzu, ktorá sa jej skotúľala po líci.

„Akosi by mi bolo ľúto, keby ste sa na mňa nepamätali. Lebo ja na vás myslím naozaj často. Každý deň mi hlavou preletí nejaká vaša hláška alebo niečo, čo ste nás naučili. Každé ráno, keď sa maľujem do práce, si hovorím... Ako ste to hovorili?“

„Ak máš trojku z výtvarnej, nekresli si obočie!“ povedali Edda a Rebeka jednohlasne a obe sa cez slzy rozosmiali.

Edda postrehla, že hostia stíchli a sledovali ich výstup.

„Toto je Rebeka... moja bývalá študentka. Už je to nejaký ten rok, čo zmaturovala, no na tú triedu nikdy nezabudnem. Bol to zvláštny ročník ôsmich výnimočných mladých ľudí.“

„Celá trieda pozostávala len z ôsmich žiakov?“ zaujímal sa jeden z Eddiných susedov.

„Nie, nie. Bolo ich viac, no Rebeka a sedem jej ďalších spolužiakov bolo v skupine, ktorá chodievala so mnou na matematické olympiády. Bolo ich osem. Rebeka, Kiara, Ivana, Etela, Oliver, Axel, Soren a Luka.“

„Vy si nás naozaj všetkých pamätáte?“ žasla Rebeka.

„Na takú bandu sa nezabúda. Boli ste výnimoční. Každý jeden,“ dodala Edda pohnuto a stisla pery, aby potlačila

dojatie. V žiadnom prípade dnes nedopustí, aby jej slzy zruinovali mejkap.

Edda sa vďačne usmiala na Karin, ktorá si nápadne upravovala vlastnoručne uháčkované pestrofarebné šaty asymetrického strihu. Toto stretnutie isto mala na svedomí ona. Asi jej o nich príčasto rozprávala. O čase, ktorý s nimi strávil a na ktorý jej zostali nádherné spomienky. A Karin sa chopila šance urobiť jej radosť.

„To tých matematických olympiád bolo toľko? Nepamätám si, že by som niekedy na nejakej bol,“ pokračoval Eddin sused a jeho spolusediaca ho energicky štychla do boku.

„Pre teba je olympiáda už to, keď máš vyrátať, koľko stoja štyri žemle.“

Všetci pri stole sa zachechtali.

„Nebolo ich veľa, no na jednej sme boli v intenzívnom kontakte s organizátorom, o ktorom sme sa vzápätí dozvedeli, že ochorel na tuberkulózu. A keďže inkubačná lehota je pri tejto chorobe dlhá, rozhodol sa nás vtedajší riaditeľ školy na pár mesiacov separovať od ostatných žiakov, a tak nás všetko učila tuto pani profesorka,“ upresnila Rebeka.

„Už dávno nie som pani profesorka, Rebeka,“ mávla Edda chudou rukou s nechtami, ktoré si na dnešný deň dala nalakovať strieborným lakom s trblietkami, nech všetci aj prasknú. „Už som len Edda,“ povedala a stisla Rebeke ruku.

„Aj pre mňa?“ ozvalo sa Edde za chrbtom.

Prekvapene sa otočila k mladému mužovi, ktorý očividne vošiel druhými dverami za jej chrbtom.

„Soren!“ vykrikla a dovolila mu, aby ju objal, hoci im v tom trochu prekážala nádherná kytica, ktorú priniesol.

„Pani profesorka, pamätám si vás vyššie,“ zasmial sa.

„Vieš, Soren, drahé parfumy sa plnia do malých flakónov,“ odvetila Edda a potľapkala ho po líci, čo sa jej podarilo len vďaka tomu, že sa k nej zohol. Na krku a líci mal niekoľko drobných jaziev, ktoré si ešte pridobre pamätala. Vedela však, že oveľa väčšie nosil na srdci, hoci ich pred svetom dobre skrýval. Bol jedným z detí, ktoré mali v živote ťažký štart. Najmladší zo súrodencov v rozvrátenej rodine, kde matka s maniodepresívnou psychózou odmietala akúkoľvek pomoc a okrem toho aj pila a otec zmizol tam, kde sa piesok lial a voda sypala. Mal dvoch nevlastných starších bratov, ktorí ho namiesto ochrany ešte viac ničili. A v čase, keď ho Edda spoznala, nemal takmer žiadne sebavedomie. Bol samotár. Vždy utiahnutý niekde v kúte čítal knihu, aby bol pre okolitý svet neviditeľný. Dupočila sa síce, že párkrát ho niekto z vyššieho ročníka provokáciami o jeho rodine zatiahol do bitky, no zrejme rýchlo ukázal, že ten, kto žije v rodine ako on, je na bitky zvyknutý, a potom ho už poväčšine všetci nechali na pokoji. Bol to zvláštny chlapec a ona ho mala tak svojsky rada. Od prvej chvíle k nemu cítila zvláštnu blízkosť. Možno obdivovala jeho odhodlanie žiť.

Soren Edde zablahoževal a vložil jej do náručia kyticu. Edda ho vyzvala, aby sa posadil. Trochu bezradne sa poobzeral, lebo prázdne miesta pri stole neboli označené menovkami. Edda začínala chápať prečo a že počet miest predsa len nebol chyba. Postrehla pohľady, ktoré si Soren s Rebekou vymenili, keď si sadal na miesto, ktoré bolo čo najďalej od toho, kde sedela ona.

„Ach, tak kvôli týmto dvom si mala dať urobiť zasadací poriadok, Karin. Inak sa to zle skončí. Už v škole sa ne-

mohli vystáť, a ako sledujem ich pohľady, nič sa nezmenilo ani po rokoch,“ zalomila rukami Edda, keď ich videla.

Salónikom sa rozozvučala hudba, a keďže dámy pánov počtom ďaleko prevyšovali, Soren sa opäť postavil a poprosil Eddu o tanec. Tá naňho prekvapene pozrela. Nemyslela si, že vôbec vie tancovať, no o to viac ju potešilo, keď sa v Sorenovom sprievode pohla k časti salónika, ktorá bola vyhradená na tanec. Keď zdvihol ruku, aby do svojej dlane zobral tú jej, oči jej padli na lesklú obrúčku na jeho prste a potom automaticky zabehli aj k Rebeke. Tá síce nemala na prstoch žiadnu obrúčku, no zato prsteň, ktorý vyzeral ako zásnubný.

Potešilo ju, že každý z nich našiel niekoho, s kým sa mohol deliť o svoj život, a na chvíľu jej prišlo ľúto, že dnes večer neprivedli aj partnerov. Rada by videla, akého snúbenca pustila Rebeka do svojho života a pre akú ženu sa rozhodol Soren. Ale, samozrejme, rada by videla aj ostatných.

„Zdá sa, že roky ťa urobili pokojnejším...“

„Možno som trochu dozrel. Ale možno sa vám to iba zdá,“ rozosmial sa. „Starého psa novým kúskom nenaučíte... Aj dnes ráno som sa trochu pochytil so ženou, takže až taký pokojný zasa nebudem. No asi máte pravdu v tom, že som sa naučil lepšie rozlišovať, čo stojí a čo nestojí za to, aby sa človek hneval.“

„Tak si predsa len našiel niekoho, kto je ťa hoden... Nevieš si predstaviť, ako veľmi sa teším, že z neistého chlapca vyrástol takýto mladý muž,“ zhodnotila Edda, aj keď jej hlas trochu preskočil od dojatia, a potľapkala ho dlaňou po hrudníku.

„Asi preto, lebo ste ma vtedy presvedčili, že deti narodené v nedeľu stretne v živote mimoriadne šťastie. Uveril som vám. Ak som vtedy niekomu veril, tak vám.“

Edda len prikývla, lebo to hlúpe dojatie jej ešte stále zvieralo hrdlo. Aj ona si ešte pamätala ich rozhovor, keď ho raz úplnou náhodou našla v piatok neskoro popoludní v kúte telocvične v slzách. Bol v nižšom ročníku, a tak ho dovtedy nepoznala. Vrátila sa do školy zamknúť telocvičňu za kolegyňu, ktorá mala zlomenú nohu, a našla tam toho chlapca v žalostnom stave. Matematiku ho začala učiť až o pár rokov neskôr. Toto bolo ich prvé stretnutie, no navždy jej zostane v pamäti.

Jeho matke sa vtedy podarilo presvedčiť ho, že jej zničil život a zavinil aj to, že ju jeho otec opustil. Tvrdila mu, že je nešťastím pre ňu a pre všetkých, ktorých v živote stretne. A ten úbohý chlapec tomu uveril. Edda ho však vtedy v tej telocvični presvedčila, že je to kolosálna hlúposť. Keď chcela, vedela byť veľmi presvedčivá a vysvetlila mu, že jeho nevzdelaná matka nemá o týchto veciach ani tušenia. Najskôr sa ho spýtala, kedy presne sa narodil, a potom mu ukázala lunárny kalendár vo svojom diári. Vysvetlila mu, že v skutočnosti sú deti narodené v nedeľu, tak ako on, v živote mimoriadne šťastné a nosia šťastie aj všetkým okolo. Vtedy cítila, že vrátila kúsok slnka do jeho zranenej detskej duše.

Niekoľko dní jej potom z mysle neschádzal jeho krivý úsmev cez slzy, keď ho upokojila a poslala domov. Občas ho pozorovala z okna svojho kabinetu, ako sedí v kúte na školskom dvore a pozoruje okolitý svet, no sám sa snaží byť preň neviditeľný. Mala vtedy medzi priateľmi celkom dobré kontakty a čoskoro sa jej podarilo o ňom aj o jeho rodine zistiť viac. Keď sa dozvedela, že žijú v obytnom prívese v kempingu, okamžite rozhodla siete a pritlačila na úrady, aby im pridelili sociálny byt. Keď sa jej to podarilo

zariadiť, cítila sa ako hrdinka z bondovky. V byte však vydržali sotva tri mesiace a pre problémy so susedmi sa odtiaľ museli vysťahovať. Jedna z jej známych jej s pokrčením plic vysvetlila, že úrad nemal inú možnosť, lebo aj matka, aj jej starší synovia boli priveľmi konfliktní. Susedia volali políciu takmer každý deň.

Edda sa vtedy s ťažkým srdcom rozhodla viac do ich osudu nezasahovať. Obávala sa, že ak sa v tom bude naďalej vŕtať, matke deti odoberú a nebola si istá, či by kompletnou stratou rodiny Sorenovi skôr neublížila, ako pomohla.

Teraz ju mrzelo len to, že Soren a Rebeka aj po rokoch voči sebe živili starú nevraživosť.

Edda nevedela, či mu Rebeka niekedy povedala niečo necitlivé, no zdalo sa jej, že na konci posledného ročníka bol v jej prítomnosti vždy hrubší a nepriateľskejší než pri ostatných spolužiackach. Možno si práve to Rebeka všimla a urážalo ju to. Pred rokmi Edda dávala pozor na to, aby boli od seba čo najďalej, no dnes boli obaja dospelí ľudia, a tak dúfala, že sa budú vedieť aspoň na pár hodín vo vzájomnej spoločnosti správať dôstojne.

„Soren, sľúb mi, že dnes nebudú medzi tebou a Rebekou žiadne rozbroje. Veľmi sa teším, že vás oboch vidím. Všetkým mi tú radosť nepokazíte?“

Soren len pokrčil plecami.

„Nezávisí to len odo mňa...“ odvetil.